

вагона. Разбутах пжтницитѣ, смѣстиха се съ викове и смѣхъ, и колелата отново за-тракаха. Нѣкжде наблизо, въ тѣхния уча-стъкъ се съборилъ мостъ, та сега отиваха да го поправятъ. Млади, загорѣли, весели, тѣ изведнѣжъ изпълниха сънливия вагонъ съ оживление и глъчка, каточе го про-вѣтриха. Скоро екнаха пѣсни, и времето тръгна по-бързо. Следъ часъ малката група слѣзе пакъ така шумно, както се бѣ ка-чила и влакътъ, сякашъ, опустѣ.

Нощта почваше да превалява. Небето неусетно посивѣ. Човѣкътъ съ кожената фуражка бѣ слѣзалъ незабелязано. Остъръ сутрешенъ хладъ се промѣкваше вече въ вагона. Децата, прикривени, сгушени едно въ друго, спѣха дълбоко и отвреме на-време нѣщо пробѣбряха въ просъница. Постепенно вѣнъ се развиделѣ съвсемъ. Скоро първитѣ слънчеви лжчи заиграха по прозорцитѣ. Конгресиститѣ се размърдаха, почнаха да слагатъ яки и връзки. София приближаваше.

Неочаквано, въ дѣното ека хармо-ника. Единъ слѣпецъ, който свирѣше изъ влаковетѣ, се бѣ качилъ отъ последната гара, и сега обикаляше вагонитѣ, да съ-